

Arrest

nr. 210 722 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloos te zijn, op 26 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, geboren in Libanon in een Palestijns vluchtelingenkamp, komt op 21 juni 2008 België binnen en dient op 23 juni 2008 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 19 december 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 26 311 van 24 april 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 14 mei 2009 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13^{quinquies}).

Op 28 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 juli 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 11 april 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

Op 19 februari 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 27 maart 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 juli 2014 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 juli 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13^{sexies}).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde van 9 april 2015 wordt verzoeker erkend als staatloze.

Op 8 juli 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 september 2015 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard omdat verzoeker onder inreisverbod staat.

Bij arrest nr. 162 817 van 25 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 2 maart 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 september 2017 wordt dit bevel bevestigd.

Op 17 oktober 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2017 werd ingediend door :

R., H. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Statenloos

geboren te T. op (...) 1966

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en): .

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 24.04.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot juli 2010 (ontvankelijke procédure 9ter) en terug vanaf april 2012 tot heden illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk amper 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaarde geboren en opgegroeid te zijn in het vluchtelingenkamp Nahr El Bared (Libanon). Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 23.12.2008 blijkt dat: "vous auriez quitté le camp de Nahr El Bared en 1995, pour aller vivre dans la ville de Tripoli, où vous auriez trouvé du travail dans une station service(...). Vous seriez resté là jusqu'à votre départ du pays . Néanmoins, selon vos présentes déclarations au Commssariat général, vous seriez parti travailler à Beyrouth à partir de 1999, jusqu'à votre départ du Liban. (...) Confronté à cette divergence, vous avez rétorqué qu'effectivement vous auriez eu plusieurs emplois, et auriez lavés vitres dan une pompe à essence à Tripoli (...) Néanmoins, nulle part dans le questionnaire du CGRA vous ne mentionnez avoir travaillé à Beyrouth. Une telle divergence, portant sur le lieu où vous auriez résidé et travaillé durant près de dix ans, à savoir la ville de Beyrouth, jette un discrédit sur l'ensemble de votre récit." Het mag duidelijk zijn dat er heel wat onduidelikheden zijn omtrent het waar en hoelang betrokkene dan wel heeft verbleven en dit toch over een periode van bijna 10 jaar. Tot op heden bestaat er geen duidelijkheid omtrent waar betrokkene heeft verbleven. Ook in huidige aanvraag 9bis blijft betrokkene bij zijn oorspronkelijke verklaringen.

Met andere woorden ook wij stellen ons nog steeds de vraag waar betrokkene over een periode van bijna 10 jaar heeft verbleven. Bovendien hebben wij ook het raden naar het statuut waarmee betrokkene aldaar dan verbleef, legaal of illegaal, met of zonder documenten, geregistreerd bij het UNRWA of niet. Betrokkene komt met geen enkele plausibele verklaring om hieraan tegemoet te komen. Het is aan betrokkene om de onduidelikheden te verklaren.

Het statuut van, staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde d.d. 9 april 2015, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelinge reglementering. Het loutere feit dat iemand staatloos is betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen bij de bevoegde post te Libanon. De door betrokkene voorgelegde documenten bij de aanvraag 9bis tonen dit ook niet aan. Stuk 2 bij de aanvraag een verklaring van het IOM d.d. 19.04.2013 stelt enkel dat betrokkene niet vrijwillig kan terugkeren daar hij niet over een 'permanent resident permit' voor Libanon beschikt. Betrokkene toont echter niet aan dat hij dit, mits de nodige stappen te ondernemen, niet zou kunnen bekomen. Stuk 3 toont enkel dat betrokkene (mogelijks) navraag heeft gedaan bij het UNWRA om te controleren of hij er al dan niet geregistreerd is. De loutere bewering dat hij hier nooit antwoord op gekregen heeft is onvoldoende. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige moeite heeft ondernomen om te controleren of hij al dan niet geregistreerd is bij het UNRWA. Ook stuk 5 het mailverkeer tussen het OCMW en het BCHV toont dit niet aan. Ook stuk 4 een attest van de Libanese ambassade te Brussel d.d. 12.12.2012 is onvoldoende daar dit attest enkel stelt dat 'après consultation des registres de l'Ambassade, il s'est avéré qu'aucun dossier n'a été ouvert au nom de H. R.'. Dit attest toont aldus niet aan dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou beschikken of zou kunnen bekomen in Libanon. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht in Libanon beschikt. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid namelijk de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit een aanvraag tot machtiging in te dienen.

Tot slot merken wij nog op dat de advocaat van betrokkene ook nog verwijst naar een stuk 6 m.n. "document gehanteerd door het CG VS: CEDOCA, Subject related Briefing, 'Terugkeermogelijkheid van

Palestijnen naar Libanon", 27.05.2011 14p. "Echter uit de stukken blijkt dat de advocaat als stuk 6 de beslissing van het CGVS d.d. 23.12.2008 en de beslissing van de RVV d.d. 24.04.2009 toevoegt. Het document alwaar de advocaat naar verwijst wordt aldus niet toegevoegd, noch wordt er gespecificeerd waarom dit op betrokkene van toepassing zou zijn.

Betrokkene verwijst verder nog naar een schending van artikel 8 EVRM, zijn recht op privéleven, indien hij zou moeten terugkeren terwijl hij thans reeds jaren in België vertoeft en geïntegreerd zou zijn. Hieromtrent dienen wij op te merken dat wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont over welke nauwe banden het dan wel zou gaan. Betrokkene toont niet aan dat zijn banden dermate nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen. Het is aan betrokkene om dit te specificeren. Een loutere verwijzing naar een schending van artikel 8 EVRM is aldus onvoldoende.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de maatschappij zou vormen, noch tot overlast zou zijn; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer, nl. dat betrokkene al sinds 2008 in België verblijft, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij taallessen heeft gevolgd, dat hij certificaten van het volgen van Nederlandse lessen kan voorleggen, dat hij heeft deelgenomen aan een cursus maatschappelijke integratie en dat hij het attest van inburgering heeft bekomen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)."

Op 20 april 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt verzoeker een bijkomend stuk neer, met name een vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Dendermonde, van 13 september 2018 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker leefloon krijgt van het OCMW tot wanneer is beslist over het beroep tegen huidige bestreden beslissing.

De verwerende partij wijst erop dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing en vraagt om dit uit de debatten te weren.

Het neerleggen van bijkomende stukken is niet voorzien in de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg wordt dit stuk uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Het eerste middel bestaat uit een schending van artikel 9bis Vw., van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én een manifeste beoordelingsfout, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk heeft verklaard om reden dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid bewijst, terwijl verzoeker afdoende heeft aangetoond geen verblijfsrecht te hebben in Libanon en zich derhalve niet te kunnen richten tot de Libanese autoriteiten.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing.

Verzoekers dienden hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw.

Dit artikel stelt:

‘§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)’

Aldus blijkt duidelijk dat een aanvraag kan worden ingediend op de plaats waar men verblijft in België, wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden.

In casu is verzoeker erkend als staatloze en blijkt uit de stukken dat hij vrijwillig wenste terug te keren naar Libanon, doch zulks niet mogelijk bleek. Ondanks herhaalde verzoeken door het BCHV kreeg verzoeker via het UNWRA geen bericht of hij al dan niet in het kamp geregistreerd was.

De stelling van verwerende partij dat verzoeker louter zou beweren dat hij nooit antwoord heeft gekregen, klopt dan ook niet. Verzoeker werd (en wordt nog steeds) bijgestaan door het OCMW DENDERMONDE. Via het OCMW alsook het BCHV werd al het mogelijke gedaan om bericht te krijgen van het UNWRA. Het betreft dan ook geen loutere bewering van verzoeker dat hij geen attest kan bekomen. Het werd ook vastgesteld door het OCMW en het BCHV.

Verzoeker heeft dan ook aan de hand van e-mails trachten aan te tonen dat ondanks al deze hulp er geen reactie is gekomen van UNWRA. Verwerende partij maakt niet duidelijk wat verzoeker nog meer kan doen. Aldus kan verwerende partij niet voorhouden dat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij de nodige moeite heeft ondernomen om te controleren of hij al dan niet geregistreerd werd bij het UNWRA. Door zulks te beweren, miskent verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, minstens is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker zelf stelde steeds dat hij niet geregistreerd was, omdat hij niet door zijn vader werd erkend (zie interview CGVS).

De bewering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet zou hebben aangetoond waar hij verbleef, is niet correct. Verzoeker heeft aan het CGVS verklaart dat hij na het vertrek uit het kamp Nahr El Bared in 1995 verschillende jobs heeft gehad, enerzijds in Tripoli en anderzijds in Beiroet. Dat verzoeker in de vragenlijst van het CGVS per vergissing niet heeft gemeld te hebben gewerkt in Beiroet, wordt thans ten onrechte tegen verzoeker gebruikt.

Feit is immers dat vaststaat dat beide steden in Libanon zijn en dat verzoeker niet geregistreerd is in Libanon. Hij heeft geen geboorteakte, zodat hij ook niet officieel kon werken.

Verzoeker heeft tijdens zijn regularisatieprocedure en staatloosheidprocedure bovendien uiteengezet dat hij in de ambassade niet in de Libanese registers kan worden teruggevonden. Indien hij niet geregistreerd is, kan hij uiteraard geen verblijfsrecht hebben. Er is geen reden om hieraan te twijfelen. Door zulks wel te doen, miskent verwerende partij het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde dd. 09.04.2015 tot erkenning van verzoeker als staatloze.

Het moet aldus worden aangenomen dat verzoeker niet kan terugkeren. Verzoeker heeft zulks weldegelijk genoegzaam aangetoond. Door het tegendeel te beweren heeft verwerende partij het redelijkheids-, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Om al deze redenen heeft verzoeker overigens het statuut van staatloosheid verkregen van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling DENDERMONDE.

Het is duidelijk dat verzoeker niet terug kan keren. Op geen enkel moment werd door het CGVS in twijfel getrokken dat hij afkomstig is van Libanon. Verzoeker van zijn kant kan onmogelijk aantonen dat hij geen verblijfsstatuut heeft van een ander land. Een negatief bewijs kan hij immers niet geven.

De staatloosheid van verzoeker kan in de gegeven omstandigheid dan ook worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hij heeft genoegzaam aangetoond dat hij niet kan terugkeren.

Aldus is er sprake van een schending van artikel 9bis Vw. en van de in het middel opgeworpen beginselen, aangezien het weinig redelijk, laat staan zorgvuldig is om te beweren dat verzoeker niet voldoende heeft aangetoond dat hij zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten om aldaar de aanvraag tot machtiging in te dienen.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Dat het middel ernstig is.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Het eerste middel voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel voert de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de materiële motiveringsplicht een een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, en het evenredigheidsbeginsel.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een korte theoretische uiteenzetting in verband met het redelijkheids –en zorgvuldigheidsbeginsel en vervolgens een citaat van het toepasselijke artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om hieruit te besluiten dat desgevallend een aanvraag in België gedaan kan worden wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij geeft aan dat zij erkend werd als staatloze en dat zij trachtte vrijwillig terug te keren naar Libanon, maar dat dit niet haalbaar gebleken zou zijn. Zowel verzoekende partij alsook het haar bijstaande OCMW en het BCHV zouden herhaaldelijk een verzoek gericht hebben aan de UNRWA, doch beweerdelijk zonder enig concreet resultaat. Verzoekende partij verwijt verwerende partij dat zij niet aangeeft wat dan wel nog ondernomen dient te worden en dat zij niet erkend dat beweerdelijk wel degelijk de nodige stappen werden gezet wat een schending van het redelijkheidsbeginsel of minstens een kennelijke beoordelingsfout zou uitmaken.

Het feit dat verzoekende partij niet geregistreerd is, zou te wijten zijn aan een gebrek aan erkenning destijds door de vader van verzoekende partij. De onduidelijkheid in de verblijfshistoriek van verzoekende partij zou enkel bij vergetelheid ontstaan zijn en geenszins met de bedoeling om enige elementen achter te houden. Hoe dan ok zijn beide steden in Libanon gelegen waarbij verzoekende partij stelt dat zij niet over een geboorteakte beschikt en aldus niet officieel kon werken. Dit gebrek aan registratie dat verzoekende partij aanvoerde tijdens de diverse procedures in België zou er toe leiden dat er geen sprake zou kunnen zijn van enig verblijfsrecht.

Verzoekende partij leidt hier uit af dat er geen sprake kan zijn van een terugkeer en dat al deze redenen er destijds toe leidden dat zij toegelaten werd tot het statuut van staatloze. De staatloosheid dient dan ook volgens verzoekende partij aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

2. Verzoekende partij vervolgt daarna in het tweede middel met een theoretische beschouwing in verband met het redelijkheidsbeginsel en de toepassing van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Vervolgens wordt er verwezen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij verzoekende partij van mening is dat de hierin vervatte situatie gelijkaardig is aan de hare. Verwerende partij had beweerdelijk minstens bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moeten houden met de artikelen 3 en 8 van het EVRM waarbij zij opmerkt dat er sprake zou zijn van een te respecteren privéleven en verschillende banden die verzoekende partij reeds bijna tien jaar zou hebben met België.

Ten laatste voert verzoekende partij nog aan dat er bij het nemen van een beslissing steeds een afweging gemaakt moet worden van de belangen van de betrokken aanvrager en de Belgische overheid. Dit zou niet gebeurd zijn doordat de bewijzen inzake de integratie van verzoekende partij opzij gelegd zouden worden door verwerende partij door te stellen dat deze elementen niet in de huidige stand van de aanvraag behandeld kunnen worden.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motivering, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van de beide middelen samen

1. Verzoekende partij is van oordeel dat het feit dat zij als staatloze erkend werd een buitengewone omstandigheid uitmaakt om een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in België zelf in te dienen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt vervolgens dat:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, waarbij:

Ten eerste, wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: er nagegaan wordt of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

Ten tweede en wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.⁵

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoekende partij moet klaar en duidelijk in haar aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong of gewoonlijk verblijf heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2. De betreden beslissing erkent dat verzoekende partij erkend is als staatloze. Dit houdt echter niet in dat verzoekende partij automatisch een verblijfsrecht in België verwerft. Zij blijft onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt:

“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering.”

Verzoekende partij is derhalve onderworpen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die moet worden vervuld om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Het Staatlozenverdrag kent trouwens evenmin enig verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze.⁶ De erkenning als staatloze leidt ook niet automatisch tot een recht op verblijf.⁷

3. Wat betreft het argument inzake de staatloosheid heeft de verwerende partij er in essentie op gewezen dat de staatloosheid er niet aan in de weg staat dat men de aanvraag indient in het land waar men nog over een verblijfsrecht beschikt. De verwerende partij vervolgt door te stellen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond recent de nodige stappen gezet te hebben om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in Libanon en/of zij mits de nodige stappen te zetten over een dergelijk verblijfsrecht zou kunnen beschikken.

Verzoekende partij kan de door verwerende partij gemaakte beoordeling onvoldoende betwisten door te verwijzen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, Afdeling Dendermonde van 9 april 2015 waarbij op eenzijdig verzoekschrift van verzoekende partij, verzoekende partij werd erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 (Staatlozenverdrag). Blijkens dit vonnis werd verzoekende partij als staatloze erkend omdat blijkt

dat “Bijgevolg blijkt dat verzoeker niet de nationaliteit van zijn verblijfplaats, zijn geboorteland, die van zijn ouders of die van zijn echtgenote bezit. Daarnaast zijn er geen elementen in het dossier voorhanden zijn (sic) om te besluiten dat verzoeker over banden met andere landen beschikt.8”

In voormeld vonnis staat dus niet dat verzoekende partij werd erkend als staatloze omdat zij geen verblijfsrecht meer heeft in een ander land. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij de erga omnes werking van voormeld vonnis miskennen. Nogmaals benadrukt verwerende partij dat zij dit met haar beslissing niet ontkent noch deze vaststellingen miskent, maar er wel op wijst dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen verblijfsrecht meer heeft in een ander land. Het vonnis waarnaar de verzoekende partij blijft verwijzen, doet hier geen uitspraak over zodat verzoekende partij niet kan volharden in haar stelling dat de werking van het in kracht van gewijsde vonnis wordt miskend.

4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat het loutere feit dat zij staatloze is, afdoende aantoonde dat zij onmogelijk of bijzonder moeilijk terug kan naar haar land van voorheen gewoonlijk verblijf.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het beweerdelijk uitblijven van reactie vanwege de UNRWA wijst verwerende partij er op dat deze verklaringen geen afbreuk doen aan de wettelijke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin duidelijk wordt aangegeven dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en dat deze evenmin van recente datum zijn. Wanneer dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.9

De argumentatie die verzoekende partij aanvoert, is dan ook niet van een dergelijke aard om de beslissing vanwege verwerende partij op enige wijze te ontkrachten.

5. Verzoekende partij werpt bovendien nog de schending op van het artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, wijst verwerende partij erop dat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven, vastgelegd in artikel 8, lid 1, EVRM uitdrukkelijk kan worden beperkt door de Verdragsluitende Staten middels lid 2 van hetzelfde artikel. De wet van 15 december 1980 is een Politiewet die overeenstemt met de voorzieningen van dit lid, hieruit volgt dat de toepassing op zich van deze wet geen schending van artikel 8 EVRM met zich meebrengt. Deze bepaling staat de verdragsluitende Staten toe de erkenning van het recht op privé- en gezinsleven te onderwerpen aan politieformaliteiten. Inderdaad, het principe blijft dat Staten het recht behouden om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren, en Staten zijn dus bevoegd om te dien einde voorwaarden vast te stellen. Artikel 8 EVRM verzet zich er dus niet tegen dat Staten voorwaarden vastleggen voor de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied.

Bovendien, de verplichting opgelegd door artikel 9 bis Vreemdelingenwet, om het verzoek in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst, is in beginsel een evenredige inmenging in het privé- en gezinsleven van de vreemdeling, nu deze slechts een formaliteit oplegt die een tijdelijke scheiding van zijn Belgische omgeving noodzaakt, onder voorbehoud van de beslissing over de gegrondheid van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden.10

Daarentegen, met betrekking tot de proportionaliteit, zo streng de gevolgen van een voortijdige scheiding kunnen zijn voor degenen die naar een verblijf streven, kunnen zij niet worden beschouwd als disproportioneel ten aanzien van het nagestreefde doel door de wetgever wanneer de aanvrager zijn relaties in een illegale situatie tot stand heeft gebracht, zodat zij niet onwetend kon zijn van het precair karakter ervan.11

Het Arbitragehof (heden Grondwettelijk Hof) heeft in haar arrest nr. 46/2006 van 22 maart 2006 eveneens geoordeeld dat « Door een niet-E.G.-vreemdeling wiens visum verstreken is en die is gehuwd met een niet-E.G.-onderdaan die is toegelaten tot het verblijf in België, te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren om de vereiste machtiging aan te vragen, doen de in het geding zijnde bepalingen evenmin op onevenredige wijze afbreuk aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven van die vreemdeling en vormen zij geen inmenging die niet kan worden verantwoord door de motieven van algemeen belang vervat in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Een dergelijke inmenging in het privé- en gezinsleven is immers bij wet bepaald en kan met het oog op het verkrijgen van de vereiste machtiging slechts een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengen die geen verbreking van de banden tussen de betrokkenen impliceert.»12

In onderhavig geval volgt uit de eerste bestreden beslissing dat de elementen van privé- en gezinsleven, alsmede de naleving van artikel 8 EVRM ingeroepen door verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag, wel degelijk in overweging werden genomen door verwerende partij die, terecht, weigerde er een buitengewoon karakter aan te verlenen. Verzoekende partij, die zich beperkt tot het louter herinneren aan diens verblijf van enkele jaren in België en dit met een beweerd opgebouwd privéleven met persoonlijke, sociale en economische banden blijft in gebreke om, in concreto, het onredelijke of disproportioneel karakter van de inmenging aan te tonen.13

Verzoekende partij is van oordeel dat zij geen verblijf zou kunnen verkrijgen in haar vroegere land van gewoonlijk verblijf. De overheden ter plaatse, maar ook de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging zouden hem niet toelaten om kennis te nemen van enig gegeven over zijn registratie en bijgevolg verblijfsrecht. Er wordt niet aangetoond, evenmin enig concreet en recent gegeven verstrekt, om welke reden een tijdelijk verblijf in het land van gewoonlijk verblijf van destijds onmogelijk zou zijn.

Voor wat de aangevoerde rechtspraak betreft, toont verzoekende partij geenszins de vergelijkbaarheid of toepasbaarheid van deze rechtspraak op haar persoonlijke situatie aan.

6. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen".¹⁴

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.¹⁵

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁶

7. Het evenredigheidsbeginsel staat Uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.¹⁷

8. Verwerende partij kan niet vaststellen dat de door haar geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt, noch dat zij bij haar beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.¹⁸

Verwerende partij heeft enkel gebruik gemaakt van de aan haar bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing tot het maken van een kennelijke beoordelingsfout overging.¹⁹

9. De opgeworpen middelen zijn ongegrond."

3.1.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. De artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet luiden als volgt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 17 oktober 2017 heeft verzoeker het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- verzoeker legt een vonnis tot staatloosverklaring voor, aldus kan verzoeker niet terugkeren, verzoeker dient toegelaten te worden om de aanvraag vanuit België in te dienen;
- er is bij verzoeker een reeds verworven integratie en studie in België, verzoeker bevindt zich in een precaire economische situatie, zodat van hem niet kan worden verwacht dat hij terug keert;
- het zou een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken (recht op privéleven) als verzoeker moet terugkeren (waarbij hij zich afvraagt naar welk land) terwijl hij reeds jaren in België verblijft en geïntegreerd is.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.2. Verzoeker voert aan dat hij erkend is als staatloze, dat een vrijwillige terugkeer naar Libanon niet mogelijk bleek, dat hij geen antwoord kreeg van de UNRWA of hij al dan niet in het kamp geregistreerd was. Verzoeker meent dat het niet klopt waar de verwerende partij stelt dat verzoeker enkel zou beweerd hebben dat hij geen antwoord kreeg, verzoekers bewering wordt immers bevestigd door het OCMW en het BCHV. De verwerende partij kan dus niet volhouden dat verzoeker niet de nodige moeite heeft gedaan om aan te tonen of hij wel of niet geregistreerd werd. Dit maakt een schending uit van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent ook dat het niet correct is te stellen dat hij niet zou hebben aangetoond waar hij verbleef: verzoeker heeft bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaard dat hij na zijn vertrek uit het kamp gewerkt heeft in Tripoli en in Beiroet, dat hij per vergissing niet heeft vermeld dat hij gewerkt heeft in Beiroet, kan niet tegen hem gebruikt worden en feit is dat beide steden in Libanon liggen en dat hij niet is geregistreerd in Libanon.

Verzoeker stelt dat er geen reden is om te twifelen aan het feit dat de Libanese ambassade hem niet terugvond in de Libanese registers, zodat hij niet is geregistreerd en geen verblijfsrecht heeft. Door hier wel aan te twifelen, miskent de verwerende partij het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel,

alsook het vonnis waarin zijn staatsloosheid wordt vastgesteld. Verzoeker besluit dat hij niet kan terugkeren, dat niet in twijfel wordt getrokken dat hij afkomstig is van Libanon en dat er dus een schending is van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.3.3. In zijn aanvraag had verzoeker bij de ontvankelijkheid niets gezegd over de UNRWA. In zijn aanvraag had hij wel bij *“Feiten en voorgaanden”* vermeld dat de IOM hem niet kon helpen bij een vrijwillige terugkeer, omdat hij geen *“permanent resident permit”* kon voorleggen. Hij verwees daarvoor naar een stuk 2 bij zijn aanvraag (een verklaring van de IOM) en legde ook stuk 4 voor (e-mailverkeer tussen het OCMW van Dendermonde en een medewerkster van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, hierna BCHV). Een stuk 3 betreft een *“Registration Verification Form for Persons Registered with U.N.R.W.A.”* ingevuld op 15 februari 2013.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Bovendien hebben wij ook het raden naar het statuut waarmee betrokkene aldaar dan verbleef, legaal of illegaal, met of zonder documenten, geregistreerd bij het UNRWA of niet. Betrokkene komt met geen enkele plausibele verklaring om hieraan tegemoet te komen. Het is aan betrokkene om de onduidelijkheden te verklaren.”

en

“Stuk 2 bij de aanvraag een verklaring van het IOM d.d. 19.04.2013 stelt enkel dat betrokkene niet vrijwillig kan terugkeren daar hij niet over een 'permanent resident permit' voor Libanon beschikt. Betrokkene toont echter niet aan dat hij dit, mits de nodige stappen te ondernemen, niet zou kunnen bekomen. Stuk 3 toont enkel dat betrokkene (mogelijks) navraag heeft gedaan bij het UNRWA om te controleren of hij er al dan niet geregistreerd is. De loutere bewering dat hij hier nooit antwoord op gekregen heeft is onvoldoende. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige moeite heeft ondernomen om te controleren of hij al dan niet geregistreerd is bij het UNRWA. Ook stuk 5 het mailverkeer tussen het OCMW en het BCHV toont dit niet aan.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende. Stuk 2 bij de aanvraag van verzoeker betreft inderdaad een verklaring van de IOM van 19 april 2013 waarin vermeld wordt: *“De persoon in kwestie zou graag naar Tripoli (Libanon) reizen maar het is niet mogelijk voor IOM om dat te organiseren zonder ten minste een “permanent resident permit” voor Libanon te hebben. Op basis van de hierboven vermelde elementen kan IOM momenteel geen positie gevolg geven aan deze aanvraag tot vrijwillige terugkeer een derde land”*.

Stuk 5 betreft een vraag via e-mail van het OCMW van Dendermonde aan het BCHV van 31 januari 2013. Het OCMW verduidelijkt in deze e-mail dat verzoeker afkomstig is uit het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared, dat de terugkeerbegeleider van Fedasil aangeeft dat verzoeker in dat geval normaal over een pasje zou moeten beschikken van het vluchtelingenkamp maar dat verzoeker zegt dat hij dit niet heeft. Het OCMW vraagt of er registers bestaan van personen die in dat kamp hebben verbleven. Het BCHV antwoordt in een e-mail van 31 januari 2013 dat de centrale kwestie is of verzoeker al dan niet bij de UNRWA is geregistreerd. Als verzoeker een UNRWA-statuuut zou hebben, kan hij met de hulp van de Libanese ambassade terugkeren. Het BCHV voegt bij de e-mail een aanvraagformulier toe waarmee bij de UNRWA geverifieerd kan worden of verzoeker al dan niet geregistreerd is bij de UNRWA.

Stuk 3 betreft dit ingevuld aanvraagformulier, zonder bewijs van verzending.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag geen enkele informatie gegeven of dit ingevuld aanvraagformulier effectief doorgestuurd werd naar de UNRWA en wat dan eventueel het antwoord van de UNRWA was. Dit aanvraagformulier bevat onderaan vakjes bestemd voor de UNRWA (*“For UNRWA Official Use ONLY”*) waarin onder andere de *“Date Received”* (datum van ontvangst, eigen vertaling) kan ingevuld worden, geen enkele van deze vakjes is ingevuld of afgestempeld. Verzoeker heeft evenmin verdere briefwisseling of e-mails van het OCMW van Dendermonde of van het BCHV meegedeeld. Verdere informatie blijkt evenmin uit het administratief dossier. Bijgevolg steunt het op een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk om in de bestreden beslissing te oordelen dat verzoeker geen plausibele verklaring geeft of hij wel of niet geregistreerd is bij de UNRWA, dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat hij zijn aanvraag niet zou kunnen gaan indienen bij de bevoegde post in Libanon, dat verzoekers bewering dat hij nooit antwoord zou gekregen hebben op zijn vraag inzake registratie bij de

UNRWA onvoldoende is en dat hij onvoldoende aantoont dat hij de nodige moeite heeft ondernomen om te controleren of hij al dan niet geregistreerd is bij de UNRWA.

Verzoekers stelling in het middel dat zowel het BCHV als het OCMW van Dendermonde bevestigen dat hij geen bericht heeft gekregen van het UNRWA, wordt op geen enkele wijze gestaafd door het voorgelegde e-mailverkeer tussen het OCMW en het BCHV. Integendeel, het BCHV raadt in deze e-mail juist aan om het aanvraagformulier te bezorgen aan de UNRWA, maar verzoeker geeft geen enkele informatie van latere datum hieromtrent, vb. een bewijs dat deze aanvraag effectief werd ingediend bij de UNRWA. Ook bij het verzoekschrift wordt geen verdere informatie gevoegd in dit verband. Het middel mist bijgevolg deels feitelijke grondslag.

3.1.3.4. In zijn aanvraag had verzoeker bij de ontvankelijkheid niets gezegd over de IOM. In zijn aanvraag had hij wel bij *"Feiten en voorgaanden"* vermeld dat de IOM hem niet kon helpen bij een vrijwillige terugkeer, omdat hij geen *"permanent resident permit"* kon voorleggen. Hij verwees daarvoor naar een stuk 2 bij zijn aanvraag (een verklaring van de IOM). Over het stuk van de IOM wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Stuk 2 bij de aanvraag een verklaring van het IOM d.d. 19.04.2013 stelt enkel dat betrokkene niet vrijwillig kan terugkeren daar hij niet over een 'permanent resident permit' voor Libanon beschikt. Betrokkene toont echter niet aan dat hij dit, mits de nodige stappen te ondernemen, niet zou kunnen bekomen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat stuk 2 bij de aanvraag van verzoeker inderdaad een verklaring van de IOM van 19 april 2013 betreft waarin vermeld wordt wat onder punt 2.1.3.3. wordt weergegeven.

Uit de door verzoeker zelf voorgelegde e-mail van het BCHV van 31 januari 2013 blijkt dat de centrale kwestie is of verzoeker al dan niet geregistreerd is bij de UNRWA, want indien dit het geval zou zijn, wordt er vanuit gegaan dat verzoeker met behulp van de Libanese ambassade terug kan. Bijgevolg steunt het niet op een verkeerde feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoeker niet aantoont dat hij geen *"permanent resident permit"* kan verkrijgen, mits het ondernemen van de nodige stappen. Zoals reeds gesteld blijkt nergens uit dat verzoeker het ingevulde *"Registration Verification Form for Persons Registered with U.N.R.W.A."* effectief heeft bezorgd aan de UNRWA. De omstandigheid dat de IOM vaststelt dat verzoeker momenteel niet vrijwillig kan terugkeren omdat hij geen verblijfsdocument voor Libanon heeft, leidt inderdaad niet tot de vaststelling dat verzoeker geen stappen zou kunnen ondernemen om een verblijfsdocument te verkrijgen.

3.1.3.5. Verzoeker uit kritiek op volgend motief:

"Betrokkene verklaarde geboren en opgegroeid te zijn in het vluchtelingenkamp Nahr El Bared (Libanon). Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 23.12.2008 blijkt dat: 'vous auriez quitté le camp de Nahr El Bared en 1995, pour aller vivre dans la ville de Tripoli, où vous auriez trouvé du travail dans une station service(...). Vous seriez resté là jusqu'à votre départ du pays . Néanmoins, selon vos présentes déclarations au Commssariat général, vous seriez parti travailler à Beyrouth à partir de 1999, jusqu'à votre départ du Liban. (...) Confronté à cette divergence, vous avez rétorqué qu'effectivement vous auriez eu plusieurs emplois, et auriez lavé les vitres dans une pompe à essence à Tripoli (...) Néanmoins, nulle part dans le questionnaire du CGRA vous ne mentionnez avoir travaillé à Beyrouth. Une telle divergence, portant sur le lieu où vous auriez résidé et travaillé durant près de dix ans, à savoir la ville de Beyrouth, jette un discrédit sur l'ensemble de votre récit.'" Het mag duidelijk zijn dat er heel wat onduidelijkheden zijn omtrent het waar en hoelang betrokkene dan wel heeft verbleven en dit toch over een periode van bijna 10 jaar. Tot op heden bestaat er geen duidelijkheid omtrent waar betrokkene heeft verbleven. Ook in huidige aanvraag 9bis blijft betrokkene bij zijn oorspronkelijke verklaringen.

Met andere woorden ook wij stellen ons nog steeds de vraag waar betrokkene over een periode van bijna 10 jaar heeft verbleven. Bovendien hebben wij ook het raden naar het statuut waarmee betrokkene aldaar dan verbleef, legaal of illegaal, met of zonder documenten, geregistreerd bij het UNRWA of niet. Betrokkene komt met geen enkele plausibele verklaring om hieraan tegemoet te komen. Het is aan betrokkene om de onduidelijkheden te verklaren."

In het verzoekschrift erkent verzoeker dat hij in de vragenlijst voor het CGVS niet heeft vermeld dat hij gewerkt heeft in Beiroet, hij wijt dit aan een vergissing. Bijgevolg steunt het niet op een foutieve feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarin gesteld wordt dat verzoeker in de vragenlijst niet verklaarde geleefd en gewerkt te hebben in Beiroet, terwijl hij tijdens het gehoor voor deze instantie wel verklaarde gedurende tien jaar geleefd en gewerkt te hebben in Beiroet. Er is geen reden waarom de verwerende partij geen gebruik zou mogen maken van deze informatie, die verzoeker bovendien niet betwist maar aan een vergissing wijt. De omstandigheid dat het volgens verzoeker vaststaat dat hij niet is geregistreerd in Libanon en dat het daarom niet uitmaakt of hij in Tripoli (Libanon) of in Beiroet verbleef, doet aan het voorgaande geen afbreuk omdat hierboven reeds is gebleken dat de verwerende partij correct vaststelt dat verzoeker niet aantoonde of hij wel of niet geregistreerd is bij de UNRWA in Libanon.

3.1.3.6. Verzoeker bekritiseert volgend motief:

"Ook stuk 4 een attest van de Libanese ambassade te Brussel d.d. 12.12.2012 is onvoldoende daar dit attest enkel stelt dat 'après consultation des registres de l'Ambassade, il s'est avéré qu'aucun dossier n'a été ouvert au nom de H. R.'. Dit attest toont aldus niet aan dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou beschikken of zou kunnen bekomen in Libanon. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht in Libanon beschikt."

Bij zijn aanvraag legde verzoeker dit stuk 4 voor. Er wordt gewezen op wat hierboven reeds verschillende keren werd gesteld, met name dat het op een correcte feitenvinding steunt en het niet kennelijk onredelijk is om in de bestreden beslissing te oordelen dat verzoeker geen plausible verklaring geeft of hij wel of niet geregistreerd is bij de UNRWA, dat verzoekers bewering dat hij nooit antwoord zou gekregen hebben op zijn vraag inzake registratie bij de UNRWA onvoldoende is en dat hij onvoldoende aantoonde dat hij de nodige moeite heeft ondernomen om te controleren of hij al dan niet geregistreerd is bij de UNRWA, dat verzoeker niet aantoonde dat hij geen "permanent resident permit" kan verkrijgen, mits het ondernemen van de nodige stappen. Gelet op deze elementen is het niet kennelijk onredelijk en steunt het niet op een verkeerde feitenvinding om te oordelen dat het attest van de Libanese ambassade (die de Libanese autoriteiten vertegenwoordigt en niet de UNRWA) dat er geen dossier geopend werd op naam van verzoeker, niet aantoonde dat verzoeker niet over een verblijfsrecht meer zou beschikken in Libanon of dit niet meer zou kunnen verkrijgen.

3.1.3.7. Verzoeker wijst erop dat hij zijn staatloosheid als element van de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft vermeld. Dit strookt met de gegevens van het dossier en de verwerende partij antwoordt hierop in de bestreden beslissing als volgt:

"Het statuut van, staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde d.d. 9 april 2015, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelinge reglementering. Het loutere feit dat iemand staatloos is betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen bij de bevoegde post te Libanon."

De door betrokkene voorgelegde documenten bij de aanvraag 9bis tonen dit ook niet aan. Stuk 2 bij de aanvraag een verklaring van het IOM d.d. 19.04.2013 stelt enkel dat betrokkene niet vrijwillig kan terugkeren daar hij niet over een 'permanent resident permit' voor Libanon beschikt. Betrokkene toont echter niet aan dat hij dit, mits de nodige stappen te ondernemen, niet zou kunnen bekomen. Stuk 3 toont enkel dat betrokkene (mogelijks) navraag heeft gedaan bij het UNRWA om te controleren of hij er al dan niet geregistreerd is. De loutere bewering dat hij hier nooit antwoord op gekregen heeft is onvoldoende. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige moeite heeft ondernomen om te controleren of hij al dan niet geregistreerd is bij het UNRWA. Ook stuk 5 het mailverkeer tussen het OCMW en het BCHV toont dit niet aan. Ook stuk 4 een attest van de Libanese ambassade te Brussel d.d. 12.12.2012 is onvoldoende daar dit attest enkel stelt dat 'après consultation des registres de l'Ambassade, il s'est avéré qu'aucun dossier n'a été ouvert au nom de H. R.'. Dit attest toont aldus niet aan dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou beschikken of zou kunnen bekomen in Libanon. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht in Libanon beschikt."

Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid namelijk de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat

betrokkene zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit een aanvraag tot machtiging in te dienen.”

Uit hetgeen hierboven werd besproken blijkt dat de motieven over de stukken die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd, feitelijk correct zijn en niet kennelijk onredelijk. Daarom is het ook feitelijk correct en niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de erkenning als staatloze *in casu* niet erkend kan worden als een buitengewone omstandigheid omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten om van daaruit een aanvraag in te dienen.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing het vonnis miskent waarin zijn staatloosheid wordt erkend, wordt erop gewezen dat het niet foutief is te stellen dat ook staatlozen onderworpen zijn aan de vreemdelingenreglementering. Verzoeker die in België erkend is als staatloze, krijgt niet automatisch een verblijfsrecht. Hij is zoals de bestreden beslissing terecht stelt, onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), dat bepaalt, “*De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering*”.

3.1.3.8. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit wat hierboven wordt gesteld blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 3 en 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in casu een miskenning uitmaakt van het recht op eerbiediging van het privéleven, minstens als een vernederende en onmenselijke behandeling kan worden gezien wanneer verzoeker als niet verwijderbare staatloze in België geen sociaal en economische rechten kan verkrijgen.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. Bovendien is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM dat verbiedt een persoon te onderwerpen aan een vernederende

of onmenselijke behandeling, aangezien verzoeker moet worden beschouwd als niet verwijderbare staatloze en derhalve ten gevolge van de bestreden beslissing nog jarenlang zal moeten leven in een situatie waarin hij zijn sociale en economische rechten niet ten volle kan genieten.

In dit verband kan verwezen worden naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392.

In deze zaak werd door de Letse overheid jarenlang de regularisatie van het verblijf van een staatloze vrouw met haar gezin geweigerd. Nochtans woonden zij al jaren in Letland, hadden zij economische en sociale banden opgebouwd en waren zij ook staatloos. Het Hof oordeelde dat de aanhoudende weigering om een permanent verblijfsdocument aan een staatloze en haar gezin af te leveren, een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat zij niet werden uitgewezen en aldus gedoogd werden, bood volgens het Hof geen toereikende oplossing. Verzoeker verblijft in een gelijkaardige situatie nu hij reeds jarenlang als staatloze op hetzelfde adres verblijft in België en ook nog steeds een leefloon van het OCMW ontvangt. Aangezien hij (door verwerende partij) niet werd uitgewezen (hij ontving eenmaal een inreisverbod, maar werd niet opgesloten met het oog op verwijdering), staat vast dat hij al die jaren wordt gedoogd.

Dat verwerende partij ook bij het nemen van bestreden beslissing rekening had moeten houden met artikel 3 en minstens artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker reeds bijna 10 jaar in België heeft ontwikkeld en rekening houdend met het feit dat verzoeker niet terug kan naar zijn land van herkomst en tevens staatloos werd verklaard, alvorens te beslissen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. onontvankelijk is en dat verzoeker zich niet in een buitengewone omstandigheid bevindt om de aanvraag vanuit België in te dienen.

Verwerende partij dient in zijn motivatie bovendien steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Nergens wordt een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden. De bewijzen van verzoeker aangaande zijn socio-economische integratie legt verwerende partij louter naast zich neer stellende dat deze betrekking hebben op de gegrondheid en derhalve niet worden behandeld. Zulks vormt evenwel een miskennis van de in het middel opgeworpen beginselen, meer bepaald van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

3.2.3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, onder meer omdat hij moet worden beschouwd als een niet verwijderbare staatloze en als gevolg van de bestreden beslissing nog jaren zal moeten leven in België in een situatie waarin hij van zijn sociale en economische rechten niet ten volle kan genieten.

In dit verband wordt opgemerkt dat uit de bespreking van het eerste middel voldoende is gebleken dat verzoeker geen "niet verwijderbare" staatloze is. Uit de bespreking van het eerste middel is immers gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij effectief bij de UNRWA een aanvraag heeft ingediend om te laten nagaan of hij was geregistreerd in het vluchtelingenkamp Nahr El Bared in Libanon. Bijgevolg staat niet vast of verzoeker wel of niet een verblijfsrecht kan doen gelden in Libanon, wat in de bestreden beslissing op correcte wijze wordt gesteld.

3.2.3.2. Inzake artikel 3 van het EVRM blijft verzoeker in gebreke om op concrete wijze aan te duiden in welk opzicht de bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, deze bepaling schendt. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoeker geen concrete bewijzen van zijn vrees voorlegt, en dus in gebreke blijft om in zijn hoofde aan te tonen dat er sprake is van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Verder stelt de Raad vast dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2008 en dat het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest van de Raad van 24 april 2009 nr. 26 311. Verzoeker brengt thans geen elementen aan die deze conclusies kunnen wijzigen. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris*

van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM in België zou aanvoeren omdat hem geen verblijfsrecht wordt toegekend, wordt herhaald dat verzoeker geen "niet verwijderbare" staatloze is.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. In dit verband wordt ook opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, maar enkel vaststelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden kan doen gelden waarom hij de aanvraag niet in het buitenland kan indienen. De verwijderingsmaatregel die op dezelfde dag ten opzichte van verzoeker genomen werd, vecht hij niet aan.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- of privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en

gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het privéleven van verzoeker het volgende overwogen:

“Betrokkene verwijst verder nog naar een schending van artikel 8 EVRM, zijn recht op privéleven, indien hij zou moeten terugkeren terwijl hij thans reeds jaren in België vertoeft en geïntegreerd zou zijn. Hieromtrent dienen wij op te merken dat wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont over welke nauwe banden het dan wel zou gaan. Betrokkene toont niet aan dat zijn banden dermate nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen. Het is aan betrokkene om dit te specificeren. Een loutere verwijzing naar een schending van artikel 8 EVRM is aldus onvoldoende.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier zoals gekend op het ogenblik waarop de beslissing werd genomen. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat deze belangenafweging kennelijk onredelijk zou zijn.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont verzoeker dit niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit wat hierboven wordt gesteld blijkt dat verzoeker niet aantoont dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET